

πεντήκοντα βήματα μακράν. Τώρα κα-
τάβα γρήγορα, φίλε μου. Πρώτον διὰ ν'
ἀναπαυθῇ ὀλίγον καὶ αὐτὸ τὸ δυστυχισμέ-
νον ζῶον, τὸ ὅποιον ἔχει μεγάλην ἀνάγ-
κην καὶ δεύτερον, διότι, ἅμα μᾶς ἰδοῦν
σὲ ἔφιππον καὶ ἐμὲ πεζόν, θά με πάρουν
δι' ἱπποκόμον σου, καὶ δὲν μας συμφέρει...
Φθάνει ποῦ ὀλίγον ἔλλειψε νὰ γίνω ξενο-
δόχος εἰς Παρισίους. . . καὶ τώρα νὰ γίνω
ἱπποκόμος ;

Ὁ Ὀλιβιέρος, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν,
ἀφίππευσε, καὶ ἀμφότεροι διηυθύνθησαν
πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον.

Καὶ ὁ μὲν Ζεβὰν ἦτο τῆς ιδέας ν' ἀ-
ναπαυθῶσιν ἐπ' ὀλίγον, ἀλλ' ὁ Ὀλιβιέρος
κατ' ἀρχὰς μὲν ἀντέστη, εἶτα δὲ ἐπέστη
εἰς τοὺς λόγους τοῦ φίλου του.

Τίς οἶδε τί ἐπεφύλασεν αὐτοῖς τὸ μέλ-
λον ;

Ἄν ἡ βασιλισσα ἀνεχώρησεν ἐκ Παρι-
σίων, δὲν θὰ εἶχε φθάσει ἔτι εἰς Τουραίνην.
Ἐπομένως ἦτο ἀδύνατον νὰ ὁμιλήσωσι
πρὸς αὐτὴν καθ' ὁδόν. Ὄφειλον λοιπὸν νὰ
περιμένωσι τὴν εἰς Τουραίνην ἀφίξιν τῆς.

Ὅθεν οἱ δύο φίλοι εἰσῆλθον εἰς τὸ πρὸ
αὐτῶν ξενοδοχεῖον, ἄθλιον καὶ ἐλεεινὸν
καταγώγιον, οὗτινος οἱ τοῖχοι εἶχον κα-
ταστῆ μαῦροι ἐκ τοῦ καπνοῦ, τὰ δὲ πε-
παλαιωμένα ἐπιπλα ἦσαν κατερρυπωμένα
ὡς ἐκ τῆς πολυχρονίου χρήσεως καὶ ἀκα-
θαρίας.

Ὁ Ζεβὰν ἐκάλεσε τὴν ξενοδόχον, ἥτις
ἦλθεν εἰς αὐτοὺς με βῆμα βραδύ· ἀπόδει-
ξις ὅτι δὲν ἦτο εἰθισμένη εἰς τὸ νὰ βλέπῃ
τὸ ξενοδοχεῖόν τῆς τακτικῶς πλήρες θα-
μῶνων.

Ὁ Ζεβὰν διέταξε νὰ φέρῃ αὐτοῖς μίαν
φιάλην ἐκλεκτοῦ οἴνου.

Μόλις ἡ βραδυκίνητος ξενοδόχος ἔφερεν
αὐτόν, ὁ Ζεβὰν ἠθέλησε νὰ τον δοκιμάσῃ.

Ἀλλὰ, μόλις ἔφερεν αὐτόν εἰς τὰ χεῖλη
του, καὶ ἐμόρφασε παραδόξως.

— Ἐξαίρετο ξύδι, ἐπιθύρισε, διὰ λιπο-
θυμίας καὶ σαλατικά.

Μετὰ δὲ τοῦτο, ἐνῶ ὁ Ὀλιβιέρος ἐκά-
θητο, σύννοος καὶ σιωπηλός, ἐν τινι γωνίᾳ
τῆς αἰθούσης, ὁ Ζεβὰν ἤρξατο τῶν περὶ
τοῦ ἵππου προτάσεών του, αἵτινες κατ' ἀρ-
χὰς ἀπεκρούσθησαν ἐπιμόνως.

Οὐχ ἦττον, χάρις εἰς τὴν εὐγλωττίαν
καὶ τὰ πειστικὰ καὶ ἀκαταμάχητα ἐπι-
χειρήματα τοῦ ποιητοῦ, ἡ ξενοδόχος ἐ-
φάνη συγκαταβατικωτέρα, καὶ ἐπὶ τέλους
συνεφωνήθη, ὥστε, εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ
ἵππου τῶν δύο νέων, νὰ δώσῃ αὐτῇ δύο
ἵππους, κατίσχνους καὶ ἐλεεινούς, ἐπὶ πλεόν
δὲ νὰ λάβῃ παρὰ τῶν νέων καὶ τρία ἀρ-
γυρὰ δίστηλα.

— Ἐτελείωσεν ἐπὶ τέλους ἡ συμφωνία ;
ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρος ἀνυπομόνως.

— Ναί, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ Ζεβὰν.
Διεκόπη.

Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι, ἂν δὲν βιάσωμεν
τὰ ζῶα, εἰμπορούμεν νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ
φθάσωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας.

Οἱ δύο νέοι ἀνέβησαν ἐπὶ τῶν ἵππων
τῶν καὶ ἐπανελάβον τὴν ὁδοιορίαν των.
Ἐβάδιζον παραλλήλως κατηφεῖς καὶ
σιωπηλοί. Πρώτην ἤδη φορὰν ἐπὶ ζωῆς

του ὁ Ζεβὰν εἶχε λησμονήσει τὰς εὐφυτο-
λογίας του.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ λύχων ἀφάς, εἰσῆλ-
θον εἰς Τουραίνην.

Ἡ βασιλισσα δὲν εἶχεν ἔτι ἀφίχθῃ.

— Ἐμπρός, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ζεβὰν,
βλέπεις ὅτι δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνω-
μεν. Πρέπει νὰ φθάσωμεν γρήγορα εἰς Λαν-
ζαί. Φοβοῦμαι μήπως, ἀνάμεσα εἰς τόσας
δυστυχίας, ὁ διάβολος μᾶς ἐπῆρε καὶ τὴν
πτωχικὴν μας κατοικίαν.

Μετὰ δύο ἀκριβῶς ὥρας, οἱ δύο φίλοι
ἐκρουον τὴν θύραν τῆς μικρᾶς οἰκίας των,
τὴν ὁποίαν ἤδη γνωρίζομεν.

Γέρων τις, ὀνομαζόμενος Μωκλέρ, ὅστις
εἶχεν ἀναθρέψῃ αὐτοὺς καὶ ὁποῖος ἐχρη-
σίμευεν αὐτοῖς ὡς κηπουρός καὶ ὡς ὑπη-
ρέτης, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν, ἐνῶ συγ-
χρόνως ὁ Τόμπ, ἀρχαῖος κυνηγετικὸς κύων,
ὥρμησε φαιδρὸς θωπεύων αὐτοὺς καὶ πη-
δῶν περὶ αὐτῶν ἐκ χαρᾶς.

— Ναί . . . ναί . . . εἶπεν ὁ Ζεβὰν, ἀν-
τιχαιρετίζων τὸ ταλαίπωρον ζῶον· ναί . . .
ἤλθαμε . . . Κάτω ! Τόμπ, κάτω !

— Κύριε Ζεβὰν ! εἶπεν ὁ Μωκλέρ ἐγεί-
ρων τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν οὐρανόν, κύριε
Ὀλιβιέρε ! Ἀχ ! πόσον εἶμαι εὐτυχής ! οἱ
καλοὶ μου κύριοι ! . . . Ἀχ ! Κύριε Ἰησοῦ
Χριστέ ! . . . Καλῶς ἤλθατε, κύριοί μου,
καλῶς ἤλθατε !

— Γρήγορα, καλέ μου Μωκλέρ, νὰ ἐ-
τοιμάσῃς τὸ δειπνον, κ' ἔπειτα νὰ κοιμη-
θῶμεν ! . . . εἴμεθα κατακουρασμένοι.

— Ἀμέσως, κύριε, ἀμέσως . . . Ἐδῶ,
Τόμπ !

Καί, ὁρμήσας ἐντὸς τῆς οἰκίας διὰ
τῆς ταχύτητος ἐκείνης, ἣν ἐπέτρεπον αὐ-
τῷ αἱ ἀσθενεῖς του κνήμαι, ὁ ἀξίολο-
γος οὗτος ὑπηρετῆς παρεσκεύασεν ἐν ριπῇ
ὀφθαλμοῦ ἐξαίρετον δειπνον ἐκ χόρτων,
ὧν, ὁπωρῶν καὶ ἐκλεκτοῦ οἴνου τῆς
Βουβραί, τὸν ὅποιον ὑπερβαλλόντως ἠγάπα
ὁ Ζεβὰν.

Μετὰ τὸ δειπνον, οἱ δύο φίλοι ἐκοιμή-
θησαν, τὴν δ' ἐπιοῦσαν συνεφώνησαν, ὥστε
ὁ Ζεβὰν νὰ μεταβῇ μόνος εἰς τὴν μονὴν
τῶν Μαρμουτιέρων, ὅπως πληροφορηθῇ
περὶ τοῦ ἀδελφοῦ Θεοδῆμου, παρ' οὗ ἐδύ-
νατο νὰ μάθῃ τι περὶ τῶν ἀπαγωγέων τῆς
Ζολάνδης.

Φθάσας εἰς τὴν θύραν τῆς περιφήμου
ταύτης μονῆς, ἥτις ὠκοδομήθη ἐν ἔτει 371
ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἀγίου Μαρτίνου
καὶ τῆς ὁποίας νῦν μόλις τὰ ἐρείπια σώ-
ζονται, ὁ Ζεβὰν κατέβη τοῦ ἵππου του καὶ
ἠρώτησε μοναχόν τινα περὶ τοῦ ἀδελφοῦ
Θεοδῆμου.

— Εἶνε λοιπὸν φίλος σας ὁ ἅγιος αὐ-
τὸς ἄνθρωπος ; ἠρώτησεν ὁ μοναχὸς ὑπο-
κλινάς.

— Διάβολε ! εἶπεν ὁ Ζεβὰν καθ' ἑν-
τόν, ὁ Μαλκράφτ ἐγενεῖ καὶ ἅγιος.

Εἶτα δέ, στραφεὶς πρὸς τὸν μοναχόν·

— Μάλιστα, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὑψηλο-
φώνως. Εἶν' ἐδῶ τώρα ;

— Ναί, τέκνον μου.

— Ἐξαίρετα.

— Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἀπεσύρθη πρὸ ὁ-
λίγου εἰς τὸ κελλίον του . . .

— Ἄ ! γνωρίζω πολὺ καλὰ τὸν ἀδελ-
φὸν Θεοδῆμον καὶ με γνωρίζει ἐπίσης καὶ
αὐτός . . . Ὡς τε πιστεύω ὅτι θά με δεχθῇ
εὐχαρίστως. Εἰπέτε λοιπὸν εἰς αὐτόν, πα-
ρακαλῶ, ὅτι ὁ κύριος Ζεβὰν Μαγνὲ ἐπιθυ-
μεῖ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ περὶ τινος σπουδαίας
ὑποθέσεως.

Ὁ μοναχός, χωρὶς οὐδὲ λέξιν ν' ἀντείπῃ,
διηυθύνθη πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς μονῆς.

Μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς ἐπιστρέψας·

— Ὁ ἀδελφὸς Θεοδῆμος, εἶπε πρὸς τὸν
Ζεβὰν, σὲ περιμένει, κύριε.

Καὶ ὁ Ζεβὰν, προπορευομένου τοῦ μονα-
χοῦ, διηυθύνθη πρὸς τὸ κελλίον τοῦ Μαλ-
κράφτ.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΥΠΟ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΣΟΥΛΙΕ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ τὸ θεωρεῖον τοῦ Φα-
βιάνη ἠνεώγη καὶ ὑψηλὸς ξανθὸς νέος,
κομφότατα ἐνδεδυμένος, εἰσῆλθεν.

— ὦ ! τί πλάσμα ! ἀνέκραξεν εἰσελ-
θών. Τὴν γνωρίζεις, Φαβιάνη, καὶ πρέπει
νὰ με παρουσιάσῃς εἰς αὐτήν. Ὅλοι ὁμι-
λοῦν περὶ αὐτῆς ἐνθουσιωδέστατα, ἐγὼ
δὲ ὑπεσχέθην νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιερ-
γίαν τους, διότι εἶδον ὅτι σ' ἐχαίρετα. Εἴ-
ναι ὠραιότατη, ὥστε καὶ ἅγιον θὰ ἐκό-
λαζε. Ποία εἶναι ; Πόθεν ἔρχεται ; Πῶς
ὀνομάζεται ;

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ νέος ἐκυπτε πρὸς
τὰ ἐκτὸς τοῦ θεωρείου ἵνα ἴδῃ τὴν ξένην,
ἥτις ἀκόμη παρετήρει πρὸς τὸ θεωρεῖον.

— Ἀληθῶς, σὶρ Ἐρρίκος, τῷ εἶπεν ἡ μαρ-
κησία τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα, ἣν ἐκείνος
ἔσφιγγε μετὰ τῆς οἰκειότητος φίλου, ἀ-
πόψε δὲν εἶσαι εἰς τὰ καλὰ σου. Εἰσέρχε-
σαι εἰς τὸ θεωρεῖόν μου ἐνθουσιασμένος
χωρὶς νὰ με χαιρετίσῃς, ἀλλ' ὁμιλῶν μοι
μόνον ἐνθουσιωδῶς περὶ τῆς καλλονῆς ἄλ-
λης γυναικός, λησμονῶν ὅτι εἶμαι παρούσα
καὶ ὅτι δυνατόν νὰ ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ
φαίνωμαι ὠραία.

— Διὰ σὲς τὸ σκέπτονται, ἀλλὰ δὲν
τὸ λέγουν, ἀπεκρίθη σοδαρῶς ὁ σὶρ Ἐρρί-
κος. Σεῖς προωρίσθητε νὰ ἦσθε ἄγγελος
καὶ ὄχι ὠραία, ἐν ᾧ τὴν γυναικα ταύτην,
προσέθηκεν ἀναλαμβάνων τὴν εὐθυμίαν του,
δὲν τὴν γνωρίζω, ἀλλὰ βεβαίως εἶναι ἐ-
πάγγελμά της νὰ ἦναι ὠραία, εἶναι φιλο-
δοξία της, ὁ σκοπὸς της καὶ δικαίωμα
της. Τὴν ὠραιότητά της τὴν μεταχειρί-
ζεται, τῇ ἀρέσκει καὶ τὴν ἐνασχολεῖ, αὐτὴ
εἶναι ἡ ὁμιλία της, τὸ πνεῦμά της, ἡ ἰσχὺς
της, διὰ τοῦτο ζητεῖ λατρεῖαν εἰς αὐτὴν
καὶ θὰ ἔχῃ τὴν ἰδικὴν μου.

Ὁ μαρκησίος εἶχε καταλίπῃ τὴν ἐφη-
μερίδα καὶ ἤκουε μειδιῶν τὸν σὶρ Ἐρρίκον.

— Καλῶς ἔκρινες τὴν κόμησσαν, τῷ
εἶπε, καὶ εἶσαι ὅπως ἐκείνη ἐννοεῖ τοὺς ἄν-
δρας. Μὲ τὰς διαθέσεις ὅμως ταύτας θὰ
σὲ παρασύρῃ πολὺ μακράν.

— Μὴ ἀνησύχει διὰ τὸν δρόμον τὸν ὁ-
ποῖον θὰ βαδίσωμεν ὁμοῦ, φέρε με μόνον

πρὸς αὐτήν. Μὴ μὲ ἀναγκάζεις νὰ εὕρω ἄλλον ἵνα μὲ παρουσιάσῃ. Ἐλθέ, εἰμαι βέβαιος ὅτι σὲ περιμένει.

— Τὰ πάντα πράττω διὰ σέ, ἐκτός τοῦ ὅ,τι μοὶ ζητεῖς τώρα, ἀπεκρίθη ὁ Φαβιάνης. Δὲν θέλω νὰ ἴδω, οὔτε νὰ δεγθῶ τὴν κόμησάν σου καὶ δὲν θέλω νὰ κάμω διάβημα τὸ ὁποῖον θὰ τῇ ἐπιτρέψῃ νὰ μᾶς ἐπισκερθῇ καὶ νὰ λάβῃ βραδύτερον οἰκειότητα μεθ' ἡμῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν μοὶ ἀρέσκει.

— Ὡ! σὲ παρακαλῶ, εἶπε πᾶραυτὰ ἡ μαρκησία, παρουσίασε τὸν σὶρ Ἑρρίκον εἰς τὴν χαριστάτην αὐτὴν γυναῖκα! Ἀπὸ τώρα τὸν καθιστᾷ λίαν ἀξιαγάπητον. Ἰδὲ πῶς εἶναι ἀπόψε θερμός· ὁμιλεῖ, ἐνθουσιάζεται, γίνεται γνήσιος ἰταλός, αὐριον δὲ θὰ κάμῃ τρέλλας. Εἰς ἐμὲ θὰ λέγῃ τὰ μυστικά του καὶ τοῦτο θὰ ᾔηται πολὺ εὐχάριστον.

— Φαβίλα, εἶπε δυσθύμως ὁ Φαβιάνης, οὐδεμία μετὰ τῆς κομῆσής σου σχέσις, ὅσον ἀπομεμακρυσμένη καὶ ἂν ᾔηται, σοὶ ἀρμόζει.

Ὁ σὶρ Ἑρρίκος δὲν ἐπέμεινεν, ἰδὼν τὸν ἀποφασιστικὸν τόνον τοῦ Φαβιάνη, ἀλλ' ἐτοποθετήθη εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ θεωρείου ἵνα δύναται νὰ θαυμάζῃ ἀνέτως τὴν περικαλλὴ ἰταλίδα. Ὁ μαρκησίας ἐπανάλαβε τὴν ἀνάγνωσίν του καὶ ἡ Φαβίλα ἐγένετο ῥεμβή. Ἐλαφρὸς κτύπος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ θεωρείου καὶ νεαρός Νεαπολιτανός, στενὸς φίλος τοῦ Φαβιάνη εἰσῆλθε, χαιρετίσας δὲ τὴν μαρκησίαν εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της.

— Μὲ συγχωρεῖς ἂν ταράσσω τὴν ἀνάγνωσίν σου, ἀλλ' ἔρχομαι ἐνταῦθα ὡς πρεσβευτής.

Ὁ σὶρ Ἑρρίκος ἐστράφη, ἡ δὲ Φαβίλα ἤκουσε μετὰ προσοχῆς.

Ἡ κόμησσα Πάλλα ἔλαβε πολλὰς παραγγελίας καὶ συγχαρητήρια διὰ σέ εἰς Νεάπολιν, τὰ ὅποια ἐπιθυμεῖ νὰ σοὶ κοινοποιήσῃ καὶ σὲ περιμένει εἰς τὸ θεωρεῖόν της.

— Ὅπου τὸν συνοδεύω, εἶπε πᾶραυτὰ ὁ σὶρ Ἑρρίκος.

— Καὶ ὅπου δὲν θὰ ὑπάγω, ἀπεκρίθη μετὰ ζωηρότητος ὁ μαρκησίας...

Ἀπαντες ἐξεπλάγησαν διὰ τὴν ἡκιστα εὐγενῆ ταύτην ἄρνησιν, ἀλλ' ὁ Φαβιάνης ἐξηκολούθησεν ἐρεθιζόμενος καθ' ὅσον ὦμιλε.

— Καὶ ἂν πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, σᾶς λέγω ὅτι οὔτε ἡ διαγωγή της, οὔτε ἡ περὶ αὐτῆς φήμη μ' ἐμποδίζουν, ἀλλὰ βαθεῖα πεποίθησις ὅτι δὲν εἶναι ἀμέτοχος τῶν δυστυχιῶν τῆς πατρίδος μας καὶ τῶν προδοσιῶν αἰτινες κατέστρεψαν τὸ κίνημά μας.

— Ὡ! ποία ιδέα! ἀνέκραξεν ὁ νεαρός Νεαπολιτανός. Καλὲ αὐτῇ, ἡ κόμησσα Πάλλα, ἡν ὠνόμαζον τρελλὴν Ὀκταβίαν, ὅταν δὲν τὴν ἐκάλουν ὠραίαν Ὀκταβίαν;

— Δὲν καταλίπει τὰς αἰθούσας τῆς πρεσβείας, εἶπεν ὁ Φαβιάνης.

— Εἶναι συγγενὴς τοῦ πρεσβευτοῦ καὶ ἡ μεσολάβησις της πολλάκις ἐγένετο ὠφέλιμος εἰς τινὰς ἰδικούς μας τυχόντας, χα-

ρις εἰς αὐτήν, τῆς ἀδείας νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Νεάπολιν.

— Ναί, γνωρίζω ὅτι ῥαδιουργεῖ ὅλον τὸν κόσμον, ἀπεκρίθη ὁ Φαβιάνης.

Ὁ νεαρός Νεαπολιτανός, μετὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόκρισιν, ἐγερεῖται ἠνέφως τὴν θύραν τοῦ θεωρείου καὶ ἐχαιρέτισε τὸν μαρκησίον, εἰπὼν αὐτῷ.

— Βλέπω ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ καταπολεμήσω τὴν βλαβεῖν προκατάληψιν, ὅσον ἡ ἰδική σου. Σὲ ἀρίνω, πηγαίνω νὰ εἰπῶ πρὸς τὴν κόμησάν σου τὸ ἀνεπιτυχές τῆς πρεσβείας μου.

— Περιμένετε, ἀνέκραξε μετὰ σπουδῆς ἡ Φαβίλα, ἀδίκως θὰ κάμῃς ἐχθρὰν τὸν ἰσχυρὰν γυναῖκα.

— Εἴτε τοιαύτην, εἴτε ἄλλω, ἀπεκρίθη ὁ Φαβιάνης ὑψηλοφώνως, περιφρονῶ τὴν κόμησάν σου. Εἰπέ της ὅ,τι θέλεις.

Ἀκούσας ταῦτα ὁ σὶρ Ἑρρίκος ἀνεσκίρτησε, διότι παρετήρησε διὰ τῆς ἡμηνεωφγμένης θύρας τὴν Ὀκταβίαν περιπατοῦσαν μετὰ τινος αὐστριακοῦ διπλωμάτου, εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ὁποῖου ἐστηρίζετο, καὶ ἦτις ἴσως ἤκουσε τὸν Φαβιάνην δι' ὃ ἔσπευσε νὰ σταματήσῃ τὸν νεαρὸν Νεαπολιτανόν.

— Εἰπέ μᾶλλον πρὸς τὴν ὠραίαν τῶν ὠραίων, ἀνέκραξε ζωηρῶς, ὅτι ὁ πλοῖαρχος Ἑρρίκος δὲ Λάουτον, φίλος τοῦ μαρκησίου Φαβιάνη, ἐπιθυμεῖ νὰ τῇ προσφέρῃ τὰ σέβη του...

Καὶ χαμηλοφώνως ἀποταθείς τῇ Φαβίλα προσέθηκε.

— Θὰ τακτοποιήσω τὰ πάντα.

— Τότε, ἀπεκρίθη ὁ νεαρός Νεαπολιτανός ἀκούσας τοῦτον, ἔλθετε εὐθὺς τώρα. Σᾶς ἀναθέτω εὐχαρίστως αὐτὴν τὴν ἐντολήν, διότι ὁμολογῶ ὅτι πολὺ μὲ στενοχωρεῖ αὕτη.

Ἀμφότεροι ἐξῆλθον τοῦ θεωρείου μεταβάντες πρὸς τὸ τῆς κομῆσής, εἰς ὃ ἐκείνη εἶχεν ἐπανελθῇ. Ὅτε ἡ παράστασις ἐληξεν ἡ κόμησσα εὐρίσκετο ὑπὸ τὸ περιστύλιον τοῦ θεάτρου περιμένουσα τὴν ἄμαζάν της καὶ συνομιλοῦσα μετὰ τοῦ σὶρ Ἑρρίκου. Πέριξ αὐτῆς συνωθοῦντο καὶ μετὰ τῶν διαμειδομένων ἐντὸς κύκλου κομφῶν νέων ψιθυρισμῶν, ἤκουε τοὺς ἐπαίνους διὰ τὴν καλλονὴν της. Αἰφνὴς θαυμαστὴ τις, μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐνθουσιώδης, ἀνέκραξεν ὑψηλοφώνως ἀποτεινόμενος πρὸς τινὰ νέον ἀκίνητον κάτω τῆς κλίμακος.

— Ἐλθέ λοιπὸν νὰ ἴδῃς, φίλτατέ μου, τὴν ὠραιότεραν ἀπόψε!...

Ὁ δὲ πρὸς δὲν ἀπετεινέτο ἀπεκρίθη ἀταράχως.

— Ἡ ὠραιότερα ἀπόψε... ἰδοὺ τὴν

Καὶ ἔδειξε γυναῖκα κατερχομένην τῆς κλίμακος. Ὅλων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν ἐκ τῆς Ὀκταβίας εἰς τὴν νέαν καλλονὴν, ἦτις ἦτο ἡ Φαβίλα ἐρειδόμενη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου της. Τοσαύτη δὲ ἐσπευσμένη ὑπῆρξεν ἡ προσοχή ἵνα τὴν παρατηρήσωσιν ὥστε μόνος ὁ σὶρ Ἑρρίκος παρετήρησε τὸ ὀργισμένον βλέμμα τῆς κομῆσής καὶ τὸ διελθόν τοῦ προσώπου της μετὰ.

Οὐδὲν ἐπηκολούθησε τὸ μικρὸν τοῦτο

συμβάν. Ἐν τούτοις πολὺς ἐγένετο λόγος μετὰ τῶν προσφύγων ἰταλῶν καὶ οἱ πλεῖστοι, πρὸ πάντων οἱ αὐστηρότεροι, ἐπῆνεσαν τὸν Φαβιάνην διὰ τὴν διαγωγὴν του. Ἐν τούτοις μετ' οὐ πολὺ ἔπαυσε πᾶς λόγος καὶ οὐδὲν μάλιστα ἐφαίνετο ἀναμνησκόν τοῦτο, ὅτε ἡ ἀπλουστάτη τύχη ἐπέφερε νέαν συνάντησιν. Οὐδὲν συνέβη ἐκ τῶν παραδόξων ἐκείνων συμβάντων ἅτινα προσεγγίζουσι τὸσον παραδόξως δύο πρόσωπα διὰ νὰ τὰ παρατηρήσωσι καὶ ἐκπαιγῶσιν, οὐδὲ παραξενός τις περίστασις τοῦ πεπωμένου, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων τῶν μυρίων ἅτινα διέρχονται καθ' ἐκάστην ἀπαράτηρητα καὶ τὰ ὁποῖα τότε μόνον καθίστανται σπουδαῖα, ὅταν φέρωσιν ἀποτέλεσμα πλείυτερον παρ' ὅσον προσεδόκα τις παρ' αὐτῶν.

Δάσκημος ἰταλὶς ἀοιδὸς συνεβλήθη μετὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ θεάτρου τοῦ Μελοδράματος τοῦ Λονδίνου, ὅστις ἐλθὼν ἐπὶ τηδὲ δι' αὐτὴν εἰς Νεάπολιν τὴν συνώδευεν, ἀφίκοντο δὲ καὶ εἰς Παρίσιους ἐν οἷς θὰ διήρχοντο ἡμέρας τινάς. Μόλις ἐγνώσθη ἡ ἀφίξις αὕτη καὶ πλεῖστοι ἐπισκέψεις καὶ προσκλήσεις ἐστάλησαν πρὸς τὴν ἀοιδὸν ταύτην. Ἀλλ' ὁ διευθυντὴς ἐπιμόνως ἠρνήθη ἀπάσας τὰς προσκλήσεις, ἐκ ζηλοτυπίας πρὸς τὸ εὐρημά του καὶ πεπεισμένος ὅτι τὸ πλεῖστον αἱ προσκλήσεις αὐταὶ οὐδένα ἄλλον σκοπὸν εἶχον παρὰ νὰ διοργανώσωσι χορευτικὴν ἐσπερίδα καθ' ἣν κατὰ τύχην θὰ εὐρίσκετο κλειδοκύμβαλον καὶ κατὰ τύχην πάλιν ὁ ἀριστος κλειδοκυμβαλιστὴς τῶν Παρισίων. Ἐκτός τούτου, παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον, ὁλόκληρα τὰ μέρη τῶν μελοδραμάτων ἅτινα θὰ ᾄδεν ἡ ἀοιδός, καὶ τέλος οἱ μᾶλλον διακεκριμένοι ἐρασιτέχναι οὔτινες θὰ ἐξέφραζον τὴν ἐπιθυμίαν των ἵνα ἀκούσωσι τῆς φωνῆς αὐτῆς, καὶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην θὰ συνενοῦντο αἱ παρακλήσεις ὅλων τῶν λοιπῶν καὶ τότε ἡ ἀοιδὸς παρασυρομένη ἤθελε ψάλλῃ εἰς αὐτοὺς, ἐν ᾧ θὰ ἐστοίχιζεν ἡ φωνὴ της ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων εἰς αὐτόν... Διὰ τοῦτο ὁ διευθυντὴς εἶχε θέσῃ ῥητῶς εἰς τὸ συμβόλαιόν του, ὅτι ἡ ἀοιδὸς δὲν θὰ ἐψάλλεν οὐδαμοῦ ἀλλοχού παρὰ εἰς Λονδίνον, ὑφ' οἷονδῆποτε πρόσχημα καὶ ἂν τὴν παρεκάλουν.

Ἐν τούτοις, διότι ἡ λέξις αὕτη τῆς ἐξαίρετως ὀλισθαίνει πανταχοῦ ὅπου ἠθέλησαν νὰ τὴν ἐξορίσωσιν, ἐν τούτοις ἡ ἀοιδὸς ἐπεσκέψατο φίλας τινὰς τῆς παιδικῆς ἡλικίας της ἐν Παρίσις, παρὰ τῶν ὁποίων προσεκληθῇ νὰ συμπάγῃ καὶ εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἔσχε τὴν βαρβαρότητα ν' ἀρνηθῇ. Οἱ πτωχοὶ πρόσφυγες Ἰταλοί, ἀποζῶντες διὰ τῆς βοήθειας τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν συμπατριωτῶν των, θὰ ἐξελάμβανον τὴν ἄρνησιν διὰ περιφρόνησιν.

— Θὰ ψάλλετε, κυρία, ἔλεγεν ὁ διευθυντής.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχουν οὔτε κλειδοκύμβαλον, οὔτε ἄρπαν αὐτοὶ οἱ ταλαίπωροι πτωχοί, ἀπεκρίνετο ἡ ἀοιδός.

— Μπα! θὰ κατέλθῃ ἐν ἀπὸ τοῦ οὐρα-

νοῦ ἢ θὰ εὕρουν κάμμιναν κιθάραν... εἰ-
ξεύρω καὶ ἐγώ; Ὅα ψάλλετε ἐνώπιον δια-
κοσίων προσώπων καὶ τότε ἐγὼ τί γίνο-
μαι;

— Μπα! εἶπεν ἡ αἰοιδὸς ἀνακαγχάσασα,
εἶναι δυνατόν νὰ συμβῇ αὐτὸ εἰς τόσον μι-
κρὰν οἰκίαν, ὅπου εἶναι ἀδύνατον νὰ χωρέ-
σουν διακόσιοι καὶ ὅπου ἔξ' καρέγλαι μό-
νον ὑπάρχουν;

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀπεκρίθη
ὁ διευθυντὴς μεθ' ὤριμον ἐνδοιασμόν, δὲν
πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ μέγας κίνδυνος. Ἄλ-
λως τε δὲν θέλω νὰ σᾶς ἐμποδίσω νὰ ἰδῇ-
τε τοὺς φίλους σας. Πηγαίνετε λοιπόν,
ἀλλ' εἶμαι βεβηχότατος ὅτι θὰ ψάλλετε.

Καὶ ἡ αἰοιδὸς γελῶσα διὰ τὸν φόβον
τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἡρξάτο νὰ ᾄδῃ, τοῦθ'
ὅπερ ἔκαμεν αὐτὸν νὰ σπεύσῃ ὅπως κλείσῃ
τὸ ἀδέξιως ἡμηνεφωμένον παραθύρον, οὐχί
ἵνα προλάβῃ κατάρρουν, ὃν εἶχε καιρὸν νὰ
θεραπεύσῃ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν παρα-
στάσεων, ἀλλ' ἵνα μὴ γείτων τις ἀδιά-
κριτος καυχῇ ὅτι ἤκουσε καὶ ἓνα μόνον
ἦχον τῆς φωνῆς ταύτης, ἥτις ἐστοίχιζεν
εἰς αὐτὸν ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων.

Ἡμέρας τινὰς πρὸ τοῦ παραδόξου ἐκεί-
νου γεύματος ὁ πτωχὸς Ἰταλός, τυχὼν
ὅτι ἡρνήθησαν εἰς τὰ μεγαλειότερα ὀνό-
ματα τῆς Γαλλίας, ἐνόμισεν ὅτι εὗρε τὴν
μόνην περίστασιν ἵνα εὐχαριστήσῃ τὸν
Φαβιάνην διὰ τὰς εὐεργεσίας καὶ μετα-
βάς ἐκοινοποίησεν αὐτῷ τὸ εὐτυχὲς συμ-
βάν, παρακαλῶν ἅμα τοῦτον νὰ διέλθῃ
τὴν ἐσπέραν μετ' αὐτοῦ. Ὁ Φαβιάνης ἀ-
πεδέξατο, τόσον ἵνα εὐχαριστήσῃ τὸν ἀ-
γαθὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ὅσον καὶ διὰ νὰ
ἰδῇ τὴν διάσημον συμπατριώτιδα αἰοιδόν.
Τὰ πάντα λοιπὸν εἶχον συμπεφωνηθῇ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ σὶρ Ἑρρίκος καὶ
τινες στενοὶ φίλοι τοῦ Φαβιάνην εὐρίσκοντο
εἰς τὴν οἰκίαν του, ἡ δὲ συνομιλία περιε-
στράφη εἰς τὸν ἀπελπισμὸν ὃν εἶχον ἅ-
παντες οἱ ἐρασιτέχνηαι βλέποντες διερχο-
μένην τῶν Παρισίων τοιοῦτοτρόπως τὴν
ὀραίαν αἰοιδόν, χωρὶς ν' ἀκούσωσιν, οὐδ'
ἄπαξ, τῆς αἰμύλης φωνῆς αὐτῆς. Ὁ Φα-
βιάνης γελῶν ἐκαυχῆθη ὅτι ἦτο εὐτυχέ-
στερος ὢλων τῶν Παρισιανῶν, καὶ οἱ ἐπι-
σκέπται ἐκπληκτοὶ ἐζήτησαν νὰ μάθωσι
τί ἐνόει λέγων τὴν ἀλαζονείαν ταύτην, ἔ-
νεκα δὲ τούτου ἀφ' ἐνὸς μὲν μεγάλη ἐπι-
φύλαξις ἐγένετο, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἡ περιερ-
γία ἦτο ζωηροτάτη.

Ἐπὶ τέλους ὁ μαρκήσιος, ἀφ' οὗ τοὺς
ἀφῆκε νὰ ἐξαντλήσωσι πάσας τὰς ὑποθέ-
σεις των, ἀφ' οὗ ἐσυλλογίσθησαν καὶ πο-
λιτικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς ἐπιδράσεις τῶν
ἐπισημοτέρων τῶν Παρισίων, ἵνα μαντεύ-
σωσι τὸν τυχόντα τσαούτης ὑψηλῆς εὐ-
νοίας, ὁ μαρκήσιος, λέγομεν, ὡμολόγησεν
ἀφελέστατα τὴν ἱστορίαν τοῦ πτωχοῦ Ἰ-
ταλοῦ.

— Ἀ! μπα! ἀνέκραξεν ὁ σὶρ Ἑρρίκος,
μῦθος! Πτωχὸς Ἰταλός, λέγετε, ὀνομα-
ζόμενος...;

— ***

Ὁ μαρκήσιος εἶπε τὸ ὄνομα ἐκεῖνο καὶ
μετὰ δύο ἡμέρας ὀλόκληρος ἡ πόλις τῶν
Παρισίων τὸ ἐγνώριζεν.

— Ἄνθρωπος κατοικῶν εἰς τὴν Βελε-
σίλην. αἶ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Φαβιάνης.

— Ἀδύνατον, εἶπεν ὁ σὶρ Ἑρρίκος. Ἀ-
στενεύσθε.

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ ἀπόκρισιν ἐξῆλ-
θε πάραυτα, μετὰ ἡμίσειαν δὲ ὥραν εὐρί-
σκετο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κομῆσης Πάλ-
λα, μεθ' ὃ εἰς τῆς δουκίσσης Β... καὶ τὸ
ἐσπέρας δέκα οἶκοι ἐγνώριζον τὴν ἱστορίαν
τοῦ πτωχοῦ Ἰταλοῦ, τὴν ἐπιούσαν δὲ
λίαν ἐνωρίς εἰκοσὶν ἄμαξαι ἀνῆρχοντο τὴν
μακρὰν ὁδὸν τῆς Βελεσίλης καὶ ἐσταμά-
των εἰς τὴν θύραν τοῦ πτωχοῦ πρόσφυ-
γος. Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις πόσον ὁ
ἄνθρωπος οὗτος ἐξελίσθη ἐκ τοῦ συρφετοῦ
ἐκεῖνου τῶν ἀριστοκρατῶν, οὔτινες ἐπλή-
ρουν αὐτὸν φιλοφρονήσεων, ζητοῦντες πρόσ-
κλησιν εἰς τὴν οἰκίαν του. Καλῶς ἐγνώ-
ρισε τὸ αἷτιον καὶ ἔσχε τὴν ἐπιθυμίαν ν'
ἀρνηθῇ, ἀλλὰ παρεσύρθη ὑπὸ τῆς ὑπερη-
φανίας τοῦ νὰ ὑποχρεώσῃ τόσους μεγά-
λους ἀνθρώπους, καὶ μόνον ἀπέριψε μίαν
αἵτησιν τραπεζίτου τινός, σχόντος τὴν ἀ-
ναιδείαν νὰ τῷ προσφέρῃ χρήματα.

Ἡ περιλάλητος ἡμέρα ἐφθασεν, ἀδύνα-
τον δὲ εἶναι νὰ περιγράψωμεν τὸν πλοῦ-
τον τῶν ἀφικομένων κυριῶν, ἀπαστραπτου-
σῶν ἐξ ἀδαμάντων καὶ καθήμενων ἐπὶ ἐλε-
εινῶν ἐδρῶν, δεδανεισμένων ἐκ φίλης γει-
τονικῆς οἰκίας παρὰ τοῦ Ἰταλοῦ. Τὴν μι-
κρὰν αἴθουσαν ἐφώτιζον τέσσαρα κηρία, ἐπὶ
χαλκίνων κηροδοχείων τεθειμένα, ἕκα-
στος δὲ προσκεκλημένος, γινόμενος δεκτὸς
παρὰ τοῦ Ἰταλοῦ καὶ τῆς συζύγου του,
ἠγνόει ποῦ νὰ καθῇ, καὶ εὐτυχῆς ἐλογί-
ζετο εὐρίσκων θέσιν τινὰ πλησίον τοῦ πα-
ραθύρου, ἐν ᾧ εὐγενῆς τις κυρία, ἀφ' οὗ
ἐπὶ πολὺ ἐθεώρει πέριξ αὐτῆς, ἐκάθητο
τέλος ἐπὶ ἑδρας, ἥς τὸ ἡμισυ τῇ παρεχώ-
ρει οἰκτὶρμων φίλη. Κατ' ἀρχὰς ἐστενοχω-
ροῦντο, εἴτα κατελήφθησαν ὑπὸ κακῶς
κεκρατημένου γέλωτος εἰς τὴν θέαν νέου
προσκεκλημένου, ὑπερὸν δὲ διερρηγνύοντο
εἰς θορυβώδεις γέλωτας μέχρις ὅτου ἐπὶ
τέλους ἡ αἴθουσα ἐπληρώθη ὑπὸ λίαν συμ-
πεπαισμένου πλήθους.

Ἀνεκδιήγητοὶ ὑπῆρξαν οἱ θρίαμβοι τῆς
αἰοιδῆς, ἡ παραφορά καὶ ὁ θαυμασμὸς τῶν
ἐρασιτεχνῶν ἀκροατῶν τῆς. Σημειοῦμεν
μόνον ὅτι μόλις περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐ-
σκέψαντο περὶ ἀναχωρήσεως. Οἱ φίλοι τοῦ
πρόσφυγος Ἰταλοῦ ἔμειναν κατόπιν τῶν
ἄλλων, συνομιλοῦντες ὀρθιοὶ, μετ' οὗ πολὺ
δὲ εἰς τὴν μετρίαν ἐκείνην μικρὰν αἴθου-
σαν ἔμειναν μόνον ὁ μαρκήσιος, ἡ σύζυ-
γός του, ἡ κόμησσαι καὶ ὁ σὶρ Ἑρρίκος.
Τοῦτο παρετηρήθη καὶ ἐζήτησαν ν' ἀνα-
χωρήσωσιν, ἀλλὰ πρὸς μεγάλην τοῦ Φα-
βιάνην ἐκπληξιν εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου
ὑπῆρχε μόνον ὁ ὑπηρέτης τῆς κομῆσης,
κρατῶν τὸ ἐκ γούνας ἐπανωφόριόν της καὶ
ὁ νεαρὸς ἱπποκόμος τοῦ σὶρ Ἑρρίκου, μό-
λις δυνάμενος νὰ βαστάσῃ τὸν μέγαν ἐ-
πενδύτην τοῦ κυρίου του. Ὁ Φαβιάνης
ἐζήτησεν, ἀλλ' ἡ φέρασα αὐτὸν ἄμαξαι
εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀναχωρήσῃ καὶ οὐδαμῶς
ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ἐτέραν κατὰ τὴν ὥραν
ἐκείνην. Μεγάλη στενοχωρία κατέλαβε

πάντας, ὁ δὲ ἀτυχὴς Ἰταλός, νομίζων
ὅτι ἐδιώρθωνε τὰ πάντα, εἶπε μετὰ σπου-
δῆς.

— Ἀλλ' ἡ κυρία κόμησσαι θὰ ὑπάγῃ
μὲ τὴν ἄμαξάν της εὐχαρίστως τὸν κύ-
ριον μαρκήσιον εἰς τὴν οἰκίαν του...

— Ὅχι! εἶπεν ἀποτόμως ὁ Φαβιάνης,
ἀνωφελές... θὰ εἴμεθα πολὺ ἀδιάκριτοι...
Ὁ καιρὸς εἶναι ὥρατος... καὶ δὲν εἶναι
πολὺ προκεχωρημένη ἡ ὥρα...

— Εἶσαι τρελλός! ἀνέκραξεν ὁ σὶρ Ἑρ-
ρίκος, κάμνει ψυχὸς φοβερόν καὶ βρέχει ῥαγ-
δαίως, ἀπορῶ δὲ πῶς δὲν ἐδράχην εἰς τὸ
ἄμαξάκι μου. Ὑστερα ἀπὸ τὴν ζέστην
τὴν ὁποίαν εἶχαμεν, εἶναι λίαν ἐπικίνδυ-
νον αὐτό. Εἴμπορουν νὰ διορθωθοῦν ὅλα.
Ἡ κυρία κόμησσαι ἀναλαμβάνει τὴν κυρίαν
μαρκησίαν, ἐγὼ δὲ σὲ πηγαίνω μὲ τὸ ἄ-
μαξάκι μου.

— Δὲν εἴμπορῶ... Λυποῦμαι ὅτι τα-
ράττω τὴν κυρίαν, εἶπεν ὁ Φαβιάνης, τὰ
μέγιστα ἐστενοχωρημένος.

Διαρκούντων τούτων ἡ κόμησσαι ἐσίγα.
Ὁ σὶρ Ἑρρίκος ἀνύψωνε τοὺς ὤμους, ἡ δὲ
Φαβίλλα δὲν ἐτόλμα νὰ ὀμιλήσῃ. Αἰφνης
τὸ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης σοβαρὸν
πρόσωπον τῆς Ὀκταβίας μετέβαλεν ἐκ-
φρασιν καὶ καλυπτομένη ταχέως διὰ τοῦ
ἐπανωφορίου τῆς εἶπε πρὸς τὸν σὶρ Ἑρρί-
κον γελῶσα.

— Ἀπόψε εἰσθε λίαν ἀδέξιοι. Ὑπάρχει
ἀπλουστὰτῃ διόρθωσις, ἣν δὲν λέγετε· λά-
βετέ με εἰς τὸ ἄμαξάκι σας, ἡ δὲ ἄμαξά μου
θὰ μένῃ εἰς τὴν διάθεσιν τῆς κυρίας μαρ-
κησίας.

Ὁ Φαβιάνης ἐκπληκτος ἐπὶ τούτῳ ἡ-
τοιμάζετο νὰ ἀρνηθῇ, ὅτε ἡ κόμησσαι προσέ-
θηκε γελῶσα.

— ὦ! ἀφήσατε, ἀφήσατε, κύριε μαρ-
κήσιε· εἶναι ἐκδουλεύσεις πρὸς τὸν σὶρ Ἑρ-
ρίκον, ἐλπίζω τοῦλάχιστον, ἡ δὲ εὐγνω-
μοσύνη του θὰ μοὶ τὴν πληρώσῃ ἀκριβό-
τερον τῆς ἀξίας τῆς, μείνατε ἥσυχος.

Ὁ μαρκήσιος ἠθέλησε νὰ μὴ δεχθῇ πο-
σῶς, ἀλλ' ἡ κόμησσαι ἐγένετο σοβαροτάτη
αὐτῆς.

— Κύριε μαρκήσιε, τῷ εἶπε, δὲν γνω-
ρίζω ἂν θέλητε νὰ πιστεύσω τὰς διαδό-
σεις, ἃς περὶ ἐμοῦ λέγουν ἀπὸ σας, ἀλλὰ
συλλογίσθητε ὅτι ἡ ἀρνησίς σας θὰ μοὶ
εἶναι ἐπιβεβαιώσις τῆς περιφρονήσεως, ἣν
σας ἀποδίδουν ὅτι τρέφετε πρὸς ἐμέ.

Ὁ Φαβιάνης, τεθειμένος ἐν μέσῳ βα-
ναύσου ὕβρεως πρὸς γυναῖκα καὶ ἐλαφρὰς
ἐκδουλεύσεως πρὸς αὐτὸν προσφερομένης,
θὰ ἐδίσταζεν ἴσως ἔτι, ἂν ἡ Φαβίλλα, εὐ-
ρίσκουσα λίαν παραδόξους τὰς προκατα-
λήψεις τοῦ συζύγου της, δὲν ἐσπευδε νὰ
εἴπῃ.

— Δεχόμεθα, κυρία, δεχόμεθα...

Μόλις ἐλέχθησαν ταῦτα καὶ ἡ κόμησσαι
κατέλθε ταχέως μετὰ τοῦ σὶρ Ἑρρίκου.
Ὁ Φαβιάνης εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἄμαξάν της,
τεθλιμμένος σχεδὸν καὶ δυσηρεστημένος
διὰ τὴν ὑποχρέωσιν ἣν πρὸς τὴν κόμησ-
σαν ἀνέλαβε.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ σὶρ Ἑρρίκος μετέβη
εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φαβιάνην μὲ προθυμό-
τατον ὕψος, ἵνα μάθῃ περὶ τῆς ὑγείας τῆς

Φαβίλας και είπε πρὸς τὸν μαρκήσιον ὅτι ἡ κόμησά, κρυολογήσασα ὅτε ἐπανάηχοντο ἐκ Βελεβίλης, ἡδίαθεται σοβαρῶς. Ἡ εἰδησις αὕτη ἐπετάχυνε τὴν ἐπίσκεψιν ἣν ὁ Φαβιάνης ἐσκόπει νὰ κάμῃ πρὸς τὴν Ὀκταβίαν, ἵνα τὴν εὐχάριστήσῃ διὰ τὴν προσφορὰν τῆς, ἥλπιζε δὲ ὅτι ἡ ἀσθενεία ταύτης ἤθελε τὸν ἀπαλλάξῃ τῆς ἐνοχλήσεως τοῦ νὰ γένηται δεκτός. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἀλλὰ πρὸς μεγάλην δυσἀρεσκειάν του τῷ εἶπον ὅτι ἡ κυρία Πάλλα ἐδέχετο. Ἀδυνατοῦ οὔσης τῆς ὑποχωρήσεως εἰσήλθε.

Δὲν τολμῶμεν νὰ περιγράψωμεν τί συνέβη κατὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην. Ὑπάρχουσιν ἀποτελέσματα τοσοῦτον προφανῆ γινόμενα ἡμέραν τινά, ὥστε ἀδύνατον καθίσταται νὰ τὰ παραγνωρίσῃ τις, χωρὶς οὐδεὶς ἀνθρώπινος ὀφθαλμὸς ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸν ἣν ἡ καρδιά ἐβόδιεν ὅπως τὰ ἐπιφέρει. Δι' ὃ περὶ τοῦ ἀκαταδέκτου Φαβιάνη, τοῦ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον περιφρονούντος τὴν Ὀκταβίαν, λέγομεν, ὅτι ἡττήθη εἰς πάλιν, ἣν ἐπίστευεν ἀδύνατον μάλιστα. Ἡδυνάμεθα ἀληθῶς νὰ προυσιάζωμεν πρὸς τὸν ἀναγνώστην ἡμῶν τὸν ἰσχυρὸν καὶ ἐπιδέξιον ἐκείνον δελεασμὸν, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν καταστήσωμεν πρὸς αὐτὸν πιθανόν πρέπει ἡ δύναμις τοῦ ὕφους νὰ δυνηθῇ νὰ παραστήσῃ αὐτὴν ἔτι τὴν ὁμιλίαν, τὸν τόνον καὶ τὴν βοήθον χειρονομίαν, τὸ βλέμμα καὶ τὸ μειδίαμα ἅτινα περιβάλλουσι αὐτὸν δι' ἔρωτος καὶ ἡδονῆς, πρέπει νὰ εἰσαγάγωμεν τὸν ἀναγνώστην ἐντὸς μεμυρωμένης ἀτμοσφαίρας, ἀναπνέοντα μέθην καὶ ὑπὸ ἀμφίβολον φῶς, πρέπει νὰ τῷ ζωγραφίσωμεν ἕκαστον κίνημα γυναικὸς ἣν ὁ Φαβιάνης ὑπέθετε παραφρονα, ἀλαζόνα καὶ φίλην τῶν θορυβῶδων διασκεδάσεων καὶ ἣν εὖρε μελαγχολικὴν, ταπεινὴν καὶ πλήρη ἀηδίας διὰ βίον σπαταλόν, διότι ἐστερεῖτο καρδίας ἵνα τὸν ἐμπιστευθῇ· πρέπει ἐπίσης, μετὰ μακρὰν συνομιλίαν καθ' ἣν τὸ πνεῦμα τοῦ μαρκησίου, εὐνοϊκὸν καθ' ἄρχας ἔνεκα τῆς ἐκπλήξεως, παρεσύρθη ὑπὸ οἴκτου καὶ συμπάρεσσε καὶ τὴν καρδίαν του, πρέπει, λέγομεν, νὰ καταστήσωμεν γλυκὺ καὶ ἀφελὲς τὸ ὕφος μας, ὅπως αἱ λέξεις ἐξήρχοντο ἐκ τῶν ὠχρῶν τῆς κομῆσεως χειλέων, πρέπει τέλος νὰ προσηλωσώμεν ἐπὶ τῆς σελίδος ταύτης τὸ θέλητρον βλέμματος μελαγχολικῶς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐστραμμένου, ἵνα τὸ ἐντυπώσωμεν διὰ τῶν δακρύων ἐκείνων ἅτινα καλύπτουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς χωρὶς νὰ βρέξωσι τὸ πρόσωπον καὶ τότε ὁ ἀναγνώστης θὰ ἐννοίῃ ἴσως ὑπὸ ποίου αἰσθήματος κατελήφθη ὁ Φαβιάνης ὅτε ἐκείνη τῷ εἶπεν·

— Ἐκτός τούτου, μὴ ἀπατάσθῃ, πᾶς βίος ἔχει μίαν ἐλπίδα, ὑποστηρίζουσιν πάσας τὰς λοιπὰς. Ἐν ὅσῳ ἐν τῇ καρδίᾳ μένει ἡ τύχη ἵνα τὴν πραγματοποιήσῃ τις, φροντίζουσι περὶ τοῦ ἐπιλοίπου τῆς ζωῆς των, διότι συνδέεται μετὰ τὴν ὑψίστην αὐτὴν ἐλπίδα. Τὴν ἡμέραν ὅμως καθ' ἣν αὕτη ἐκλείπει τὰ πάντα καταρρέουσι μετ' αὐτῆς. Κατὰ τὸν βίον μου ὠνευρόπολῃσα σπανίαν εὐτυχίαν, τὸ μόνον ἐν τούτοις ὁ-

περ ἐπιτρέπεται εἰς τὴν φιλοδοξίαν τῆς γυναικὸς, θὰ ἐπλήρωνον δὲ ἀντὶ δουλικῆς λατρείας τὸν ἔρωτα καὶ τὸ ὄνομα ἀνδρὸς ὅστις θὰ ἐκάλυπτε τὴν γυναικείαν ἀδυναμίαν μου διὰ τῆς ἐνδόξου ὑπολήψεως του. Δυστυχῶς ἀντὶ ν' ἀφήσω εἰς τὸν πόθον τοῦτον τῆς καρδίας μου τὸ κενὸν ἐλπίδος, δυναμένης εἰς οἰκνότητος στιγμὴν νὰ πραγματοποιηθῇ, προσεκόλλησα τὴν ἐλπίδα ταύτην εἰς ὄνομα καὶ εἰς ἄνδρα, τὸ ὅποτον ὄνομα ἑτέρα συμερίζεται, καὶ ὁ ὅποτος ἀνὴρ οὐδὲ με παρετήρησεν. Ὅταν ἡ ἀπάτη αὕτη μοι ἐγένετο, ἀνεγνώρισα ὅτι ὁλόκληρον τὸ οἰκοδόμημα ὅπερ εἶχον κτίσῃ εἰς τὸ μέλλον μου κατέρρευσεν διὰ μιᾶς. Προτερήματα, καλλονή, περιποιήσεις, οὐδὲν μοι ἐπροξένησε πλὴν αἰσθησίν· ἔπρεπε νὰ γείνω μοναχὴ ἢ φιλάρεσκος. Δὲν ἔκαμα ἐγὼ τὴν ἐκλογὴν· ἡ οἰκογένειά μου με παρέδωκεν εἰς τὸν κόσμον, ὑπανδρεύσασά με μετὰ τὸν κόμητα Πάλλα, ἔμεινα δὲ διότι εὐρέθην εἰς αὐτόν. Διάγω ὅπως ὅλοι, διότι ὁ βίος οὗτος εἶναι κεχαρμαγμένος, δὲν ἔχω δὲ τόσον ἐνδιαφέρον δι' ἐμαυτὴν διὰ νὰ ἐξέλθω αὐτοῦ καὶ ἀποφασίσω τι, ὅπερ θὰ μ' ἐκοπίαζε. Με νομίζετε εὐτυχῇ, ἀλλὰ μόνον ὑποτεταγμένη εἰς τὴν τύχην μου εἶμαι.

Τὸ νέον τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς διαλέκτου ἐκείνης ἐξέπληξε καὶ ἐθέλξει τὸν Φαβιάνην, οὗτινος ἡ ἰταλὶς φύσις του ἐπίστευεν ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ ἔκφρασις εἶναι πάντοτε μετὰφρασις τῆς ψυχῆς. Αὐτὸς ὁ πιστεύων ὅτι ἡ εὐθυμία προέρχεται ἐκ τῆς χαρᾶς, ἡ ὁμοίμορφος γαλήνη τῆς ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς, ἐλυπήθη τὴν ἀπέλπιδα ἐκείνην τὴν ἐκφέρουσαν παράπονα. Κατ' ἄρχας δὲν ἐνόησε τίς ἡδύνατο νὰ ἦναι ὁ πρὸς τὴν κόμησά εἶχε προωρίσῃ καὶ θυσιάσῃ τὴν καρδίαν τῆς, ἀλλὰ πολὺ βραδύτερον καὶ ὅτε ἔτρεμεν ἡδὴ ν' ἀκούσῃ ξένον ὄνομα, ἔμαθεν ὅτι ἦτο τὸ ἀντικείμενον τοῦ ὀνειροπολήματος ἐκείνου.

Τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην πολλὰ ἄλλα ἐπηκολούθησαν, κατ' ἄρχας ἀπομεμακρυσμένοι, μεθ' ὃ κατέστησαν συχνότεραι καὶ τέλος καθημεριναί. Διὰ νὰ δεῖξωμεν δὲ πρὸς τὸν ἀναγνώστην ποῦ κατέληξαν αὐταὶ παρερχόμεθα ἐξάμηνον διάστημα καὶ καταλείποντες εἰς τὰς πτέρυγας τῆς φαντασίας καιρὸν καὶ διάστημα ἵνα τὰ διατρέξωσιν ὅπως θέλωσιν, ἐπαναλαμβάνομεν τὴν διήγησίν μας εἰς τινὰ αἰθουσάν οἴκου τινὸς τῆς Νεαπόλεως, ἐν ᾗ εὐρίσκονται οἱ σύμβουλοι τοῦ στέμματος καὶ ὁ ὑποσχεθεὶς τὴν καταστροφὴν τοῦ Φαβιάνη πολιτικός.

— Λοιπὸν! ἔλεγεν οὗτος πρὸς τοὺς συναδέλφους του, ἀντηχοῦν πλέον τὰ καπηλεῖα καὶ οἱ δρόμοι ἀπὸ ἄσπρα πρὸς τιμὴν τοῦ προγεγραμμένου; Ἀναγινώσκουσι λοιπὸν εἰς αἰθούσας ὧδ' αἰτίνας παρομοιάζουν αὐτὸν μετὰ τὸν Βροῦτον, μετὰ τὸν Γουλιέλμον Τέλλον καὶ μετὰ τὸν Ριένζιν;

— Ὁ ἐνθουσιασμός βεβαίως καταπίπτει, ἀπεκρίθη εἰς ὑπουργός, αἱ δὲ ἐπιστολαὶ τῶν ἐξορίστων μόνον μετὰ πικρίας λαλοῦσι περὶ αὐτοῦ πλέον. Φαίνεται ὅτι οἱ ἔρωτές του μετὰ τῆς κομῆσεως Πάλλα προξενοῦν σκάνδαλα εἰς Παρίσιους.

— Ἴδου δὲ τί θὰ ἐπιφέρει τὸ ἔσχατον κτύπημα, προσέθηκεν ὁ πολιτικός ἐκτυλίσσων γαλλικὴν ἐφημερίδα ἣς τὸ ἐπόμενον ἀρθρον ἀνέγνωσε.

«Πρὸ δύο ἡμερῶν ὁλεθρία μονομαχία ἐγένετο ματαξὺ τοῦ μαρκησίου Φ... ἰταλοῦ πρόσφυγος καὶ τοῦ σὶρ Ἑρρίκου Λάουτον, ἀγγλοῦ πλοιάρχου, φονευθέντος. Ἡ μονομαχία αὕτη, εἰς ἣν ἡ πολιτικὴ δὲν μετέχει ἐγένετο, ὡς ἄδεται, ἔνεκα λόγων οὓς ὁ σὶρ Ἑρρίκος διέδωκε περὶ τινος κυρίας, εἰς ἣς τὰς εὐνοίας δι' ὑσχυρίζετο ὅτι εἶχε τὰ αὐτὰ μετὰ τοῦ μαρκησίου Φ... διακαίωμα. Ὅ, τι ὅμως ἐνεποίησε δυσἀρεστον διὰ τὸν νικητὴν αἰσθησίν ἦτο ὅτι ὁ σὶρ Ἑρρίκος ἦτο ὁ ἀγγλος ἀξιωματικός ὁ σώσας τὸν μαρκήσιον κατὰ τὴν καταδίκην του καὶ ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἐρίδος, γενναιοφρόνως φερόμενος, προέλαβε τὴν σύλληψιν τοῦ μαρκησίου, ἀποτίσας ἀντ' αὐτοῦ ἀναισθησίας, οὓς ἐκεῖνος ἡδυνάτει νὰ πληρώσῃ.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ὁ μαρκήσιος Φ... μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Νεαπόλεως, συνοδεύων τὴν κόμησσαν Πάλλα.

Μετὰ πολλῆς χαρᾶς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον ἤκουσε τῆς ἀναγνώσεως ταύτης. Εἶτα ὁ πολιτικός ἀνέγνωσε τηλεγράφημα τῆς κομῆσεως Πάλλα, οὗτινος ἡ σπουδαιότης ἐνησχόλησε τὸ συμβούλιον ἐπὶ ἐξάωρον. Τὴν ἑσπέραν, τὸ ἀρθρον δημοσιευθὲν καὶ ἀναδημοσιευθὲν εἰς ἀπάσας τὰς ἐφημερίδας τῆς Νεαπόλεως, ὑπῆρξεν ἐπὶ ὀκταήμερον τὸ ἀντικείμενον ὅλων τῶν συνομιλιῶν. Νῦν, μεταφέρωμεν ἔτι τὸν ἀναγνώστην εἰς τοὺς τόπους ἀφ' ὧν ἐπ' ὀλίγον ἀπεμακρύνωμεν αὐτόν, καὶ ἐπανέλθωμεν εἰς Παρίσιους. Εἰσερχόμεθα δὲ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φαβιάνη.

Ἐπεται συνέχεια.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΛΗ'

Ἡ ἑσπέρα τῆς Ἑνώσεως.

Εἰς τοὺς σημερινοὺς Παρίσιους, τὰς ἡμέρας τῶν πανηγύρεων οὐδὲν ἕτερον διακρίνει, πλὴν τῆς ἐπικρατήσεως μείζονος τοῦ συνήθους θορύβου καὶ τοῦ συνωστισμοῦ πλείονος πλήθους, ἐνῷ οἱ ἄλλοτε Παρίσιοι, κατὰ τὰς πανηγύρεις, παρίστανον ἕτερον θέαμα. Ἡ τό τι ὥραϊον ἢ θέα μυριάδων ἀνθρώπων, συνωθουμένων εἰς τὰς στενὰς ὁδοὺς καὶ παρὰ τὰς ἰδιορρυθμοὺς οἰκίας μετὰ τοὺς ἐξώστες, μετὰ τὰς ὑποστηρίζουσας αὐτὰς δοκοὺς καὶ τοὺς ὑψηλοφύτους τοίχους, ἀσχολουμένων δ' εἰς τὸ νὰ παρατηρῶσι, θαυμάζωσιν ἢ γιουχαῖζωσιν ἀλλήλους, ἔνεκα τῶν παραδοξότητων αὐτῶν. Τὸ δὲ πλῆθος ἐκεῖνο παρείχε πολλὰ παραδόξα, διότι τότε τὰ ἐνδύματα, τὰ ὅπλα, ἡ γλῶσσα, αἱ χειρονομίαι, ἡ φωνή, τὸ βᾶδισμα, τὰ πάντα ἀπετέλουν περίεργον ἐν ταῖς λε-